

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

De gestis post sacram communionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

DE GESTIS POST SACRAM
COMMUNIONEM.

MATTH. XXVI. MAR. XIII. LUC. XXII. IOAN. XIII.

In lxxix. imaginem adnotatiuncula.

lxxix.

- A. Nondum surgit à mensa IESVS, sed turbat se.
B. Recumbit Iohannes supra pectus eius, & interrogat;
Domine, quis est, &c.
A. Respondet IESVS: Cui ego, &c.
C. Accipit Iudas buccellam à IESV: & exagitatus
à Demone, furiose à conatione se proripit.
A. Sublatiis cibis, &c. praedicat à Apostolis scandalum

- quod essent passuri.
D. Princeps Petrus confirmat eum nunquam se esse
deserturum: similiter omnes.
E. Surgit cum omnibus, secedit in aliud cubiculum,
ubi Apostolos docet.
F. Tandem hymno dicto egreditur ad hortum Geth-
semani.

103

MATTH. XXVI. MARC. XIII. LUC. XXII. IOAN. XIII.

Cum haec dixisset IESVS, turbatus est spiritu, & protestatus est, & dixit; Amen amen dico vobis, quia vnus ex vobis tradet me. Aspiciebant ergo ad inuicem discipuli, hesitantes de quo diceret. Erat ergo recubens vnus ex discipulis eius in sinu IESV, quem diligebat IESVS. Innuuit ergo huic Simon Petrus, & dixit ei; Quis est de quo dicit? Ille cum recubisset ille supra pectus IESV, dicit ei; Domine, quis est? Respondit IESVS; Ille est, cui ego intinctum panem porrexero. Et cum intinxisset panem, dedit Iuda Simonis Iscariotae. Et post buccellam introiuit in eum Satanas. Et dicit ei IESVS; Quod facis, fac citius. Hoc autem nemo sciuit discumbentium, ad quid dixerit ei; quidam enim putabant, quia oculos habebat Iudas, quod dixisset ei IESVS, eme ea quae opus sunt nobis ad diem festum; aut egenis ut aliquid daret. Cum ergo accepisset ille buccellam, exiuit continuo; erat autem nox. Cum ergo exisset, dixit IESVS; Nunc clarificatus est filius hominis, & Deus clarificatus est in eo. Si Deus clarificatus est in eo, & Deus clarificabit eum in semetipso, & continuo clarificabit eum.

MATTH.

Tūc dicit illis IESVS;
Omnes vos scādalum
patiemini in me in
ista nocte.

Et ait IESVS;
Omnes scandalizabi-
mini in me in
nocte ista;

Et ait Dominus Simo-
ni: Simon, ecce Satanas
expetuit vos ut cri-
braret sicut triticum:

Filioli adhuc modicum
vobiscum sum: quare-
tis me, & sicut
dixi Iudeis, quō ego
vado, vos non potestis
venire: & vobis dico

Scriptum est enim;
Percutiam pastorem,
& dispersentur oves
gregis.

Postquam autem re-
surrexero, precedam
vos in Galileam.

quia scriptum est;
Percutiam pastorem,
& dispersentur oves.

Sed postquam resur-
rexero, precedam
vos in Galileam.

ego autem rogavi pro
te, ut non deficiat
fides tua: & tu ali-
quando conuersus,
confirma fratres tuos.

mandatum
nouum do vobis,
ut diligatis inuicem,
sicut dilexi vos, ut
& vos diligatis in-
uicem. In hoc cogno-
scent omnes quia
discipuli mei estis,
si dilectionem habue-
ritis ad inuicem.

Respondens autem
Petrus, ait illi. Et si
omnes scandalizati
fuerint in te, ego nun-
quam scandalizabor.

Ait illi IESVS; Amen
dico tibi, quia in hac
nocte antequam gallus
cantet,
ter me negabis.

Ait illi Petrus; Etiam
si oportuerit me mori
tecum, non
te negabo.

Similiter & omnes
discipuli dixerunt.

Petrus autem ait illi;
Et si omnes scanda-
lizati fuerint,
sed non ego.

Et ait illi IESVS; Amē
dico tibi, quia tu hodie
in nocte hac prius-
quam bis gallus vocem
dederit, ter me es
negaturus.

At ille amplius loque-
batur; Et si oportuerit
me simul commori tibi,
non te negabo.

Similiter autem &
omnes dicebant.

Qui dixit ei;
Domine, tecum para-
tus sum & in carce-
rem & in mortem ire.

Et ille dixit; Dico
tibi Petre, non can-
tabit hodie gallus,
donec ter abneges
nosse me.

Dicit ei Simon Petrus;
Domine, quo vadis?

Respondit IESVS;
Quō ego vado, non
potes me modō
sequi; sequeris
autem postea.

Dicit ei Petrus;
Quare non possū te
sequi modō? animam
meam pro te ponam.

Respondit IESVS;
Animam tuam pro me
pones? Amen amen
dico tibi, non cantabit
gallus, donec ter me
neges.
† Surgite, eamus hinc.
Ego sum vultus verus, etc.

Et hymno dicto

Et hymno dicto
exierunt

Et egressus ibat se-
cundum consuetudinē

Hec cum dixisset IESVS,
egressus est cum
discipulis suis

A D N O

ADNOTATIO.

Post sacram verò communionem, cum eius mors plene iam fuisset representata, nec aliud esset reliquum nisi ut illam subiret, ad carnis amorem veritatem manifestandam turbat scipsum IESVS per spiritum. Etenim erant omnes Christi passionibus non solum voluntariae, sed spirituales, perfectissime diuinae.

F. Ut autem eum vidit turbatum dilectus discipulus Ioannes, singulari animi pietate delibutus, ita recubuit in sinu eius, ut caput ad petrus eius inclinaret, quod precipui amoris fuit & indicium & priuilegium; aperuit enim illi tuum Christus diuinum pectoris sui fontem, unde gratia & Euangelij fuenta potaret. Testatur rursus Christus palam, ac futurum denuntiat, quod aliquis ex duodecim ipsum proderet in mortem. Commouentur Apostoli & perterritur: attoniti inter se inuicem respiciere, animo torquenti: Iudas verò fremere quàm antea truculentius; exagitabat enim eum acerbius indigna communionis conscientia. Ibi Petrus inuoluit Ioanni recubenti in sinu IESVS, ut eum interroget, quis nam esset futurus proditor. Quid te praeter ceteros, Petre, mouit? Mea feruida natura, meus singularis in IESVM amor, mea confessio eius diuinitatis praecipua, quae ab eo acceptam beneficia atque prerogatiuae, zelus contra agni innocentissimi, detestatio impiissimi proditoris: denique is animus me mouit, quo etiam Christo dicturus; Et si oportuerit me mori tecum, non te negabo: ecce duo gladij hic, ex quibus ego unum habeo, is animi feruor, quo etiam Malchus auriculam in horto abscissurus. Sed quid fuisse facturum; si proditor tibi fuisset commonstratus? Nisi Christus me cohibuisset, fueram proditor et dentibus etiam discerpturus. Suauiter inquit à IESVS Ioannes ac familiariter; qui nam esset proditor; cuius mansuetudine ac modestia abductus IESVS, non Petri feruore improuidus, saltem Ioanni proditorem indicat: sed eo signo, quo & ipsum Iudam acris etiam quàm antea officij admoneret.

A. Respondet igitur Ioanni in aurem; Cui ego panem intinctum porrexero, ille est proditor: accipit porro panis buccellam, intingit suae in catinum, siue in vinum, nam ea erant in mensa seposita, non ablata.

C. Accipit osulam Iudas; alij quorsum respiciat non intelligere, tacet Ioannes, ut in-

telligebat velle IESVM. Iudam iam antea vi sua opplexerat Daemon, at nunc violentius corpus, animam, vires omnes occupat, possidet, atque exagitat. Itaque versus in furiam surgit, egreditur è triclinio, ut prodicionem urgeat & conficiat celerius: audit tamè antea, Quod facis, fac citius, ex Christo, non probante quidem vel adhortante, sed exprobrante, & animum eius pungente saluari admonitione, si audisset. Erat aliaque verba illa alacriter permittetis facinus, & ad passionem, & mortaliū redemptionem properantis. Hoc nemo intellexit discipulorum, ac ne Ioannes quidem propter animi simplicitatem & bonitatem, sed variè omnes verba Christi interpretabantur.

A. Ablatis porro cibis & vasibus omnibus è mensa (quod non potuit representare eadè imago) docens undecim discipulos IESVS, in eum incidit sermonem, ut illis praeannunciaret scandalum quod erant ea nocte in ipsum passuri.

D. Quo audito Princeps Petrus acerrimè confirmavit se nunquam esse illum de seiturum, etiam si oporteret simul cum illo mortem oppetere: promptius tamen id dixit, & audacius quàm firmius. Similiter consequuti reliqui omnes dixerunt: extensis manibus, Petro & alio discipulo capulum etiam tenentibus gladiatorum quibus erant accincti.

E. Postea verò dixit Christus discipulis: Surgite, eamus; & surgens è mensa secedit in aliud cubiculum, ut plenius Apostolos doceat: ibi enim dixit suauissima illa verba; Ego sum vitis; & quae sequuntur. Antequam autem discedit ad hortum IESVS, post diuinam illam doctrinam quam discipulis tradidit, euocat a matrem (ut ipse possumus meditari illi exponit dulcissimè, simul atque humillimè rationem sui aduentus in mundum: propterea se ex ipsa carne suscepisse, sub illa adoleuisse, illi fuisse subditum reuerenter, ut in eam horam veniret, & tempus quod Pater praescripsisset: implendam esse Patris voluntatem; quae & mea, inquit, est, & Spiritus sancti: moriendum mihi est pro salute & vita mortaliū, implenda Angelorum ruina, reponenda sedes in caelo; quod ego volens ac lubens facio. Viuam mea morte mortem ipsam, Demones omnes, infernum, peccatum, mundum. Erit quidem mihi acerbissima mea passio & mors: sed ita acerba, ut breuis sit illa futura acerbitas, aeternus eius acerbitas fructus, sempiternum bonum.

bonum. Mortuus ad Infernum descendam, illinc animas patrum educam, tertia vero die resurgam gloriosissime, & tibi primum omnium apparebo, & te omni replebo iucunditate. Hec etiam si placidissime dicebat IESVS, dicebat tamen dolenter, & dulcissimis lachrymis inter dicendum miscebat. Tandem illum accepit finem eius oratio ad Matrem, ut iuberet eam animo esse forti & generoso; facturum se ut etiam si amarissime, tamen summa cum constantia & magnanimitate esset illas penas latura. Quum primum os suum diuinum aperuit IESVS, intellexit diuina Virgo rem totam, quam iam alias cognouerat, intellexerat etiam ex verbis Simeonis; & tamen amarissime quidem, decentissime tamen plorans, respondit; Non possum, fili mi Deus, ex denuntiatione mortis tue non summa maeritia & dolore confici; vulneratum est cor meum, transfixa est anima mea gladio tue passionis & mortis: simul video hunc dolorem auctum iri, ut augebuntur tue passionis: verum solatur animi mei cruciatum, quod ita sciam Patrem tuum velle, ita te, ita Spiritum sanctum. Laudo te Deus meus Trinitas, in admirabili & summo hoc tuo opere, qui hanc solam rationem redimendi mortales iudicasti esse conuenientissimam. Scio, fili, breuem fore passionem tuam,

breuem mortem; expecto breui resurrectionem & triumphum tuum, sed per passionem tamen tuam & mortem; omnia de manu Patris tui gratiarum & donorum plena accipio lubens: tradendo etiam ego te, quod in me est, morti pro vita mortalium, ut Pater, ut tu te; & herco verbo bonitatis tue, quo auxilium mihi in meis tribulationibus spondidisti. Tua igitur passio & mors, quae mearum peccatorum erit causa, erit eadem patientiae & longanimitatis: sis benedictus, fili, a Patre tuo, sis a te, sis a Spiritu sancto; ego tamen interim ero desolata, omni maerore confecta.

F. Tandem hymno dicto domo egressus, venit ad portam auream, qua erat iter in montem Oliuarum, ut veniret ad hortum Gethsemani; sequebantur dolore & timore pleni Apostoli. Possumus hic pie meditari quid inter ea agebat Virgo Mater: earum rerum quas gerebat filius non erat ignarus; contemplabatur enim omnia, ad Christi affectus animo ferebatur, eum absens imitabatur, aliqua exponebat sanctis mulieribus: maerere quidem erant omnes & anxie, sed Deum magnificabant, Christi mansuetudinem pradicabant, suspensio animo tantarum rerum exitum expectabant.

ORAT CHRISTVS IN HORTO.

MATTH. XXVI. MARC. XIII. LUC. XXII. IOAN. XVIII.

In lxxx. imaginem adnotatiuncula.

lxxx.

107.

A. Torrens Cedron.	E. Specus ad iactum lapidis à tribus discipulis distans, ubi orauit IESVS.
B. Hortus Gethsemani.	F. Apparet illi Angelus à caelo confortans eum.
C. Rupes concava, qui est primus locus ubi octo discipuli substiterunt.	G. Locus quo semel & iterum ueniit IESVS ad tres discipulos.
D. Secundus locus superius ad dexteram, ubi tres reliqui.	H. Indas cum cohorte properat ad hortum.

MATTH.